

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/898/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112218727
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4112218727.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: Kongsberg Automotive, s.r.o., so sídlom Hlavná 48, Vrable, IČO: 3412258, zastúpený Mgr. Petrom Miššikom, advokátom, so sídlom Koceľova 7, Nitra, proti odporkyni: Z. L., bytom J. XXX/XX J., zastúpená alianciadvokátov ak., s.r.o., so sídlom Vlčkova 8/A Bratislava, o zaplatenie 17 860 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 30. júla 2015 č.k. 15C/130/2013-202, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým, v poradí druhým, rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 17 860 eur s tým, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením. Za preukázaný mal skutkový stav, podľa ktorého navrhovateľ je bývalý zamestnávateľ odporkyne. Účastníci konania dňa 11. 06. 2010 uzavreli písomnú dohodu o urovaní, podľa ktorej navrhovateľ uznal dlh voči odporkyni vo výške 160 000 eur. Z tohto vyplatil odporkyni sumu 66 000 eur, z ktorej odporkyňa vrátila sumu 12 523,51 eura. Taktiež vyplatil odporkyni sumu 94 000 eur, z ktorej sumy navrhovateľ požaduje od odporkyni zaplatenú daň z príjmov fyzickej osoby za odporkyňu v sume 17 860 eur, ktorú zaplatil príslušnému daňovému úradu. Odporkyňa predmetnú sumu navrhovateľovi odmieta vrátiť s tým, že vyplatená suma 94 000 eur bola čistá mzda. Po právnej stránke odôvodnil napadnutý rozsudok ustanovením § 451 ods. 1, ods. 2 a § 456 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 5 ods. 1, ods. 2 zákona číslo 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov, účinný k 23. 11. 2011. Konštatoval, že plnením navrhovateľa došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane odporkyne, keďže navrhovateľ použitím svojich finančných prostriedkov plnil za odporkyňu, čo podľa práva mala plniť sama. Navrhovateľ ako platiteľ dane mal z prostriedkov odporkyne ako daňovníka splniť jeho daňovú povinnosť. Daňovníkom je osoba, ktorej príjmy a majetok alebo činnosti priamo podliehajú dani, platiteľom dane je osoba, ktorá odvádza správcovi daň vybranú od daňovníka alebo zrazenú daňovníkovi. Daňovníkom v tomto prípade je odporkyňa, platiteľom dane bol navrhovateľ. Platiteľ dane teda neplní vlastnú daňovú povinnosť zo svojich finančných prostriedkov, ale z prostriedkov daňovníka. Tvrdenia odporkyne neboli preukázané, preto návrhu v celom rozsahu vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OSP“) tak, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadla odvolaním odporkyňa. Tak, ako v priebehu celého konania, poukázala na uzavretú Dohodu o urovaní zo dňa 11. 06. 2010, na základe ktorej jej mal navrhovateľ vyplatiť spolu sumu 160 000 eur. Z obsahu tejto dohody jednoznačne vyplýva, že vyplatená mala byť suma 160 000 eur, ktorá nemala byť žiadnym spôsobom krátená o daň, odvod, poplatok či inú položku. Predmetom urovnania medzi účastníkmi tak bola nepochybne aj daňová povinnosť týkajúca sa odporkyni vyplatených súm navrhovateľom a to aj napriek skutočnosti, že nebola výslovne upravená v

dohode o urovnaní. Namíeta, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s vykonanými dôkazmi, na základe ktorých dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne právne posúdil vec, keď nie je zrejmé, či súd posúdil vec podľa § 451 ods. 2, resp. § 454 Občianskeho zákonníka. Bez ohľadu však na aplikáciu právnych noriem, u odporkyne nevznikla žiadna forma bezdôvodného obohatenia. Odporkyni bolo plnené iba to, na čo mala na základe platne uzavretej Dohody o urovnaní nárok. Navrhuje preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnuť, resp. zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporkyne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania odporkyne podľa § 205 ods. 1, ods. 2 OSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa podľa § 213 ods. 1 OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 156 ods. 3 OSP, dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je opodstatnené a preto napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Predmetom tohto konania v danej veci je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha od odporkyne zaplata sumy 17 860 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia odporkyne, ktorú sumu zaplatil navrhovateľ ako preddavok na daň z príjmov zo sumy 94 000 eur, vyplatenej odporkyni ako konateľská odmena na základe Dohody o urovnaní uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 11. 6. 2010 (ďalej len „dohoda o urovnaní“). Súd prvého stupňa v danej veci vykonal dokazovanie a vo veci rozhodol prvým rozsudkom tak, že odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 17860 eur a náhradu trov konania v sume 32450,32 eur navrhovateľovi. V dôsledku odvolania podaného tak navrhovateľom, ako aj odporkyňou, odvolací súd pre nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, tento zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Následne, po doplnení dokazovania, súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 17 860 eur z titulu bezdôvodného obohatenia, rozsudok odôvodnil tak po skutkovej, ako aj právne stránke. Odporkyňa podala z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia odvolanie proti tomuto rozsudku a žiadala zmeniť rozsudok a návrh navrhovateľa zamietnuť, resp. zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac, že v zmysle dohody o urovnaní navrhovateľ vyplatil odporkyni iba tú sumu, na ktorej sa dohodli.

Podľa § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona číslo 595/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“), predmetom dane z príjmov fyzickej osoby sú príjmy zo závislej činnosti.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o dani z príjmov zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, vyberie preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 219 ods. 2 OSP, iba poukazuje.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že v danej veci je nesporné, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu dohody o urovnaní, na základe ktorej mal navrhovateľ vyplatiť odporkyni celkom sumu 160 000 eur a to v dvoch častiach, v sume 66 000 eur a v sume 94 000 eur z dôvodu zmierlivého doriešenia vzájomných súdnych sporov. Navrhovateľ nesporne odporkyni uvedené čiastky vyplatil, odporkyňa vyplatenie súm nenamietala. Predmetný dlh podľa čl. III, ods. 3.2 dohody vznikol z nevyplatenia konateľskej odmeny a nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru. Je nesporné, že predmetný príjem, je príjmom zo závislej činnosti podľa § 5 ods.1 písm. a/ zákona o dani z príjmov. Na základe buď právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru alebo mimosúdnej dohody pri neplatne skončenom pracovnom pomere vzniká zamestnávateľovi povinnosť: a/ vyplatiť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, b/ z priznanej náhrady odvieť poisťné na sociálne poistenie a preddavok na zdravotné poistenie a c/ pri výplate náhrady zraziť preddavok na daň z príjmu zo závislej činnosti. Aby navrhovateľ mohol odporkyni (bývalej konateľke a zamestnankyni) vyplatiť dohodnutú sumu náhrady za nevyplatenú konateľskú odmenu a za nároky z neplatného pracovného pomeru v „netto“ sume (v čistom), musí určiť túto výšku najskôr v brutto sume (v hrubom) a preto i súdy majú povinnosť náhradu priznávať v brutto vyjadrení, bez odrátania príslušných zrážok zo mzdy. Pred vyplatením sumy

je zamestnávateľ (v tomto prípade navrhovateľ) povinný vykonať príslušnú zrážku zo mzdy, prípadne zrážku na odvodoch. V predmetnej veci, vzhľadom k tomu, že navrhovateľ sa s odporkyňou mimosúdne dohodol, uzavrel dohodu o urovnaní, v ktorej určil čiastku, ktorú je povinný jej vyplatiť, bol zároveň podľa § 35 ods. 1 zákona o dani z príjmov, povinný vybrať preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy. V prípade, že navrhovateľ vyplatil odporkyňu celú sumu uvedenú v dohode a nezrealizoval vybratie preddavku na daň z tejto sumy (94 000 eur), bola odporkyňa povinná podať daňové priznanie, nakoľko predmetná dohoda o urovnaní bola uzavretá a tam uvedená suma bola odporkyňu vyplatená v roku 2010 a pracovný pomer navrhovateľa skončil s odporkyňou dňa 31. 05. 2009. Za situácie, že odporkyňa už v roku 2010 u navrhovateľa nepracovala a v roku 2010 jej bola vyplatená náhrada konateľskej odmeny a náhrada mzdy, nebolo jej vykonané ročné zúčtovanie dane (v spise sa nachádza iba potvrdenie fyzickej osoby o príjmoch zo závislej činnosti za rok 2010, ktoré je podkladom na podanie daňového priznania), bola podľa § 32 ods. 2 písm. d/ zákona o dani z príjmov povinná podať daňové priznanie. V priebehu konania na súde prvého stupňa odporkyňa nepreukázala, že navrhovateľom vyplatenú sumu na základe predmetnej dohody zdanila v podanom daňovom priznaní. Je nepochybné, že vyplatenie sumy 94 000 eur (nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru), je príjmom zo závislej činnosti, ktorý podlieha podľa § 5 zákona o dani z príjmov, zdaneniu. Záveru, tak súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho, o tom, že navrhovateľ ako zamestnávateľ bol povinný vybrať z vyplatenej sumy preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy, t.j. z úhrnu zdaniteľných príjmov zo závislej činnosti, svedčí aj stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktoré sa nachádza v spise na č.l. 173 a predložené súdu prvého stupňa na jeho žiadosť. Toto stanovisko zároveň poukazuje aj na nesprávne vyplnenie Potvrdenia o zdaniteľných príjmoch za rok 2010. Podľa tohto stanoviska, úhrn príjmov, ktoré zamestnávateľ (navrhovateľ) v skutočnosti zúčtoval a vyplatil zamestnancovi (odporkyňu) za zdaňovacie obdobie predstavuje sumu 190 383,51 eura (160 000 + 30383,51 eura), ktorá suma prevyšuje sumu dohodnutú v dohode o urovnaní. Jednoznačne však konštatuje, že na strane zamestnanca došlo k neodôvodnenému obohateniu o daň, ktorú za neho zaplatil navrhovateľ, ako zamestnávateľ. Za situácie, ak navrhovateľ vyplatil odporkyňu na základe uvedenej dohody sumu vo výške 94 000 eur, z tejto sumy nevybral preddavok na daň z príjmov odporkyne, následne daň vo výške 17 860 eur zaplatil z vlastných zdrojov, sama odporkyňa nepodala daňové priznanie a daň z vyplatenej náhrady mzdy neodviedla, došlo na jej strane k bezdôvodnému obohateniu, ktoré bolo potrebné posúdiť podľa § 454 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd iba poznamenáva, že platenie dani z príjmov zo závislej činnosti (pričom odporkyňa jednoznačne mala príjem zo závislej činnosti - pracovný pomer), je zákonnou povinnosťou, ktorú si musí splniť každá fyzická osoba, ktorá má zdaniteľný príjem na základe zákona o dani z príjmov. Ak teda v zmysle uvedeného stanoviska došlo k bezdôvodnému obohateniu odporkyne (navrhovateľ plnil za odporkyňu sumu 17 860 eur, ktorú mala plniť sama), je povinná podľa § 456 Občianskeho zákonníka túto sumu vrátiť tomu, na úkor koho sa obohatila, t.j. navrhovateľovi. Ak súd prvého stupňa právne predmetnú vec posúdil podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, neuvedenie ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka nemôže mať za následok nesprávne právne posúdenie veci.

Odvolací súd ďalej k správnosti vyššie uvedeného záveru iba dodáva, že zo sumy 66000 eur, ktorú navrhovateľ na základe predmetnej dohody vyplatil odporkyňu (bod 3.3a dohody), taktiež nevybral preddavok na daň z príjmov, avšak odporkyňa na výzvu navrhovateľa sumu 12 523,51 eura (ktorú taktiež za odporkyňu zaplatil navrhovateľ), dňa 24. 04. 2012 navrhovateľovi vrátila. Je preto nepochopiteľné, že pri ďalšej dohodnutej sume, uvedenej v tom istom ustanovení dohody o urovnaní, sa bráni tým, že išlo o sumu, ktorú jej navrhovateľ mal vyplatiť v plnej výške, t.j. o čistú mzdu.

Na základe vyššie uvedených dôvodov a právnej argumentácie, odvolací súd dôvody uvádzané odporkyňou v podanom odvolaní považoval za účelové a neopodstatnené, nakoľko sama odporkyňa vrátila navrhovateľovi ním zaplatený preddavok na daň z príjmov v sume 12 523,51 eura (z vyplatenej sumy 66 000 eur) a už z tohto dôvodu neobstojí jej argumentácia o vyplatení „čistej sumy 160 000 eur“. Je nepochybné, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu jeho povinností uvedených v ustanovení § 35 zákona o dani z príjmov, avšak ani toto pochybenie nemôže mať za následok nesplnenie daňovej povinnosti zo strany odporkyne, hoci ide o ten istý skutkový základ a ten istý titul plnenia.

Odvolací súd vzhľadom k týmto skutočnostiam, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.